

N:o 86.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 20 Maj 1874.
— — — — Andra Kammaren den 20 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående allmänna bevillningen.

(Bevillnings-Utskottets Betänkanden N:is 3, 11 och 16.)

S. A. K.

Sedan Riksdagen öfversett och granskat nu gällande stadganden angående allmänna bevillningen, har Riksdagen, med vidblifvande af grunderna för densamma, deruti vidtagit endast följande förändringar:

Art. III.

§ 18.

Enär, efter hvad Riksdagen inhemtat, besväret med bevakandet och uttagandet af testamentsbevillningen för den mängd testamenten, hvilka inefatta dispositioner å belopp intill 5,000 Riksdaler, icke på något satt motsvaras af den inkomst de för statsverket medföra, samt en väsendtlig lättnad i kontrollen å testamentsbevillningen skulle beredas genom att från 1,000 till 5,000 Riksdaler förhöja det lägsta belopp, för hvilket testamentsbevilling eger rum, har Riksdagen, som till bibehållande af den likhet, som nu förefinnes i föreskrifterna för nämnda bevilling och den af gäfva, fideikommiss och arf utgående, ansett enahanda förhöjning böra ske af det lägsta belopp, för hvilket sist berörda slag af bevilling skall utgöras, beslutat

:

att det lägsta belopp, hvarför bevillning af gåfva, testamente, fideikommiss eller arf skall utgöras, bestämmes till 5,000 Riksdaler samt att i följd häraf mom. 4:o punkterna c) och e) samt mom. 5 i § 18 Bevillningsstadgan skall erhålla följande lydelse:

"4:o) Från de i förestående momenter stadgade bevillningsafgifter befrias:

a) — — — — —

b) — — — — —

c) annan fjermare arfvinge för sin lagliga arfslott äfvensom för allt hvad derutöfver är gifvet, som icke uppgår till 5,000 R:dr kapital;

d) — — — — —

e) hvar och en annan, då värdet af den gifna egendomen eller kapitalet icke uppgår till fem tusen riksdaler;

5:o) För arf af fast eller lös egendom, som icke öfvergår till skyldeman i rätt upp- eller nedstigande led, syskon eller deras afkomlingar, utan till fjermare arfvinge, erlägges en af hundra i bevillning, när arfsbeloppet uppgår till fem tusen Riksdaler."

Instruktion för Taxeringsförrättningarne.

§ 7.

Då föreskriften i denna § att, sedan fast egendom blifvit enligt föreskrifna taxeringsgrunder till sitt verkliga värde uppskattad, detta värde må under de närmast efter taxeringen följande tre åren bibehållas oförändradt, kan lemna rum för olika tolkning i fråga om den tidpunkt, hvarifrån nämnda tre år skola räknas, hvilket äfven uppgifvits hafva inträffat, och då Riksdagen ansett det vara för vinnande af en jemlik beskattning för så väl till staten som kommunen angeläget, att taxeringsvärdena under samma år bestämmas för all fastighet inom riket, har ett förtydligande af §:n ansetts böra ega rum. För att härvid ernå nyss berörda samtidighet i fråga om fastighetstaxeringen, äfven i sådana fall då dylik taxering hittills icke egt rum å derför i Instruktionen afsedd tid, har det blifvit nödigt att angifva en bestämd utgångspunkt för beräkning af tiden för de hvart tredje år återkommande allmänna fastighetstaxeringarne, och Riksdagen har härtill antagit år 1873, då enligt gällande stadgande fastighetstaxering bort ega rum och val i allmänhet också torde hafva skett. Då, i de fall der taxeringsvärde blifvit fast egendom åsatt mellan tiden för de allmänna taxeringarne, brist på enhet och samtidighet i fastighetstaxeringen skulle uppkomma, om sådant taxeringsvärde finge under tre år oförändradt bibehållas, har Riksdagen här- emte gjort ett tillägg till §:n med föreskrift, att dylikt emellan de allmänna

taxeringarne bestämdt taxeringsvärde skall vid första allmänna taxering der-
efter ånyo pröfvas.

I öfverensstämmelse med det nu anförda har Riksdagen beslutat, att
7 § i Instruksen för taxeringsförättningarne skall erhålla följande för-
ändrade lydelse:

”Det verkliga värde, hvartill fast egendom blifvit enligt föreskrifna
taxeringsgrunder uppskattadt, må, med de undantag här nedan omförmålas,
utan förnyad uppskattning bibehållas oförändradt under tre år; börande i
följd häraf och enär, enligt hittills gällande instruktion, uppskattning af fast
egendoms värde bort ske 1873, ny taxering allmänt verkställas hvart tredje
år från nämnda år räknadt.

Har under tiden mellan tvänne på hvarandra följande allmänna fastig-
hetstaxeringar, brandförsäkringsvärdet å byggnader i stad och på dess område
eller å öfriga i § 4 mom. 4 uppräknade hus och byggnader blifvit ökad
eller minskadt, eller fast egendoms värde antingen genom ny- eller tillbygg-
nader, nya fabriksanläggningar eller andra inrättningar blifvit i betydligare
mån förhöjdt eller genom inträffad eldsvåda, vattenflöde eller af annan dylik
anledning märkligen förminskats i förhållande till dess uppskattade värde;
då bör detta värde jemkas efter de förändringar egendomen undergått.

Det taxeringsvärde, som blifvit fast egendom åsatt under tiden mellan
två på hvarandra följande allmänna fastighetstaxeringar, bör vid först der-
efter inträffande sådan taxering ånyo pröfvas.”

Härjemte får Riksdagen, som för år 1875 åtagit sig en allmän be-
villning af 2,800,000 kronor, i underdånighet anmäla, att Riksdagen beslutat,
att den vid 1873 års riksmöte antagna allmänna Bevillningsstadga jemte den
till stadgan hörande Instruksen för taxeringsförättningarne skola, med iakt-
tagande af i desamma nu beslutade här ofvan omförmälda förändringar, tjena
till efter rättelse för år 1875 och intill slutet af det år, under hvars lopp ny
Bevillningsstadga af Riksdagen fastställd blifver; och får Riksdagen i under-
dånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta sådant till allmän
efterrättelse kungöra.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 20 Maj 1874.
